

Forhandling

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forespørgerne, hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det var selvfølgelig med megen spænding, jeg afventede statsministerens besvarelse, men det var desværre også med meget stor undren, jeg noterede, at størstedelen af statsministerens indledende betragtninger gik med at understrege, at regeringen fører landets udenrigspolitik, og understrege, at man ikke henter mandater i Det Udenrigspolitiske Nævn, som man gør i Folketingets Europaudvalg.

Jeg noterede mig også efter Det Udenrigspolitiske Nævns møde i går, hvor Nævnet i enighed vedtog en beretning, at statsministeren efterfølgende offentligt understregede, at statsministeren ikke mente, han havde modtaget nogen næse, som det jo hedder i fagsproget herinde, for sin behandling af Østrigsagen.

Jeg kunne godt tænke mig allerede her ved indledningen af debatten at få det afklaret ved at spørge statsministeren, om det stadig væk er statsministerens opfattelse, at man ikke fra regeringens side har fået nogen påtale i denne her sag, at man står fuldstændig uplettet, for så mener jeg, der er et behov for, at flertallet uden om regeringen, som ellers har givet til kende, at denne her sag har været ført med en utrolig hånd, sætter sig sammen og formulerer sig i andre vendinger end dem, der er tale om.

Statsministeren siger, at flertallet jo ikke nødvendigvis altid har ret. Næ, men det er jo flertallet i Østrigsagen, der dømmer. 26,9 pct., et ret stort mindretal af de østrigske vælgere, har valgt, at de ønsker Frihedspartiets repræsenteret på deres vegne. De har valgt nogle repræsentanter, som så forsøger at få indflydelse via regeringsdeltagelse. Ganske legalt i et retssamfund, hvis altså man anerkender et retssamfunds vilkår og anerkender demokratiets vilkår.

Det, som statsministeren taler for, er i virkeligheden, at EU skal udvikles i videre omfang til et værdifællesskab, hvor der føres sindelagskontrol, og hvor det nemlig til enhver tid er flertallet, der definerer, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, hvem der må være med, og hvem der ikke må være med, og ikke de vælgere, som ellers skulle være beskyttet og som et mindretal skulle kunne sætte nogle repræsentanter til at forfølge deres mål.

Jeg kunne godt tænke mig under denne her debat at få statsministerens svar på, hvem der ud over Frihedspartiet i Østrig ikke efter statsministerens opfattelse er værdige til at deltage inden for demokratiets rammer, er værdige til at deltage som parlamentarikere rundt om i de europæiske lande.

Hvilket er det næste land, statsministeren mener der skal gribes ind over for? Statsministeren har jo sagt, at man skal dømmes på ord, ikke på handlinger, som man ellers bliver i et retssamfund, og derfor er det jo meget interessant at få at vide, hvem der så ellers rammes af statsministerens hammer.

I et retssamfund må det afgørende jo netop være, at man dømmer de handlinger og gerninger, som er begået. Man kan udtrykke sin politiske foragt for noget, der siges – det har Dansk Folkeparti også gjort i forhold til nogle af de udtalelser, Jörg Haider tidligere er kommet med – men sanktioner over for et samlet land er selvfølgelig noget helt andet, for ikke at tale om det fuldstændig latterlige i, at man til EU-møder ikke vil hilse på østrigske repræsentanter, eller at man bærer anti-Østrig ting i jakken for sådan ligesom at understrege sin foragt over for Østrig. Ja, senest har det vist sig, at det portugisiske EU-formandsskab heller ikke ville holde pressemøder med den østrigske regeringschef.

Man kunne også spørge: Vil statsministeren være med til indgriben over for store EU-lande på samme måde som over for små EU-lande? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at det her handler om, at det er nemt at iværksætte en aktion over for en østrigsk regering med Frihedspartiets deltagelse, men det er sværere over for tidligere fascistiske i Italien eller kommunister i Frankrig. Hvorfor greb man ikke ind i de situationer?

Helt absurd bliver det naturligvis, når det ikke engang klart defineres, hvad der skal til, for at sanktionerne ophæves igen. Jörg Haider er trådt tilbage som leder. Det var ikke nok. Der er skrevet et regeringsgrundlag, der siger spar to til alt, hvad socialdemokrater kan finde på i Europa. Det var heller ikke nok. Hvad er det egentlig, der skal til? Jeg håber, vi under debatten her i dag også får et bud på dét. Skal Frihedspartiet ud af regeringen, skal de 26,9 pct. vælgere forbydes at stemme næste gang, eller hvad i alverden er det, regeringen ønsker?

Den anden del af Østrigsagen, som vi selvfølgelig også kommer ind på under debatten, er den hjemlige proces. Her har Det Udenrigspo-